

Respectables i defraudadors

J Mª Peláez, president de l'Organització Professional d'Inspectors d'Hisenda de l'Estat encapçala un col·lectiu que, de vegades, utilitza arguments retorçats. Com ara, per exemple, quan en un congrés del ram s'oposava a la creació d'una Agència Tributària de la Generalitat de Catalunya, "perquè representaria un risc de corrupció". Es veu, doncs, que l'associació dels recaptadors té la memòria curta i s'ha oblidat de l'escàndol de corrupció dels inspectors de l'ATE del govern central a Barcelona, a la plaça Letamendi i a l'oficina que tracta separatament i no pas amb més rigor les grans fortunes i que té la seu al carrer Bruc, o no sé si em confonc i és en realitat a Bailèn, per allò del núm. 22. Alguns d'aquells directius nomenats, com a homes de confiança, per Josep Borrell ja han estat processats (Huguet, Pernas, Abella, etc.) o han

Francesc Sanuy

Advocat i economista

ten als super-rics, va fer una denúncia que mereix elogis. Va dir, en efecte, que s'havien descobert a les llistes de dipòsits detectats a la banca LGT del paradís fiscal de Liechtenstein (proprietat, per cert, del príncep sobirà del microestat) comptes xifrats corresponents a 198 fat cats espanyols.

Naturalment, Hisenda ha passat l'expedient a la Fiscalia Anticorrupció que és un gran dormitori d'infraccions. I òbviament abans del trasllat van ser molts els afectats que van afanyar-se a regularitzar

segueixen com sempre. A l'indigne governador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio (que garantia amb la seva signatura la validesa dels bitllets de curs legal), li van apujar el llistó de frau fiscal constituït de delictes, a fi d'evitar-li la condemna. Al consell d'administració sencer del BBVA, que es va autoadjudicar uns fons de pensions al paradís fiscal de Jersey, se'l va perdonar, perquè van al·legar que no sabien que tenien comptes xifrats ni que fossin constitutius de delictes, una excusa magnífica per a uns banquers que es declaren ignorants del seu ofici, encara que la ignorància de la llei no eximeixi del seu compliment. I als Albertos, el Tribunal Constitucional, guiat pel president Manuel Jiménez de Parga, els va alliberar del compliment de la pena de presó per estafa, dictada amb caràcter irrevocable i ferm pel Tribunal Suprem. Que ja se sap que davant la llei tots som iguals però que, a l'hora de la veritat com a l'Animal Farm d'Orwell, hi ha uns porcs que són més iguals que els altres.

No és doncs gens estrany que a tot Espanya s'escampi un sentiment de fonda i sorda protesta pels abusos dels super-rics. El setmanari Stern d'Alemanya va manifestar-se, per exemple, contra unes elits immorals que destrossen la nostra societat. El president del SPD ja havia dit que eren com una plaga de llagostes. D'altres, es demanaven si els supercapitalistes no estaven destruint la democràcia. I Der Spiegel declarava que els defraudadors fiscals són els enemics de l'estat. En canvi, aquí, entre nosaltres, més aviat semblen els amics dels governs. I les oligarquies dominants segueixen cobrant unes retribucions escandalosament excessives en plena crisi i malgrat la preocupació de les famílies que malden per arribar a final de mes. Avui ens limitarem a citar un sol cas. El del president d'Iberdrola, Sánchez Galán, que es va doblar ell mateix el sou fins a 2.000 milions de pessetes, a part de percebre 3,5 milions d'euros en concepte de premi de gestió i dels 10 milions d'euros que li tocarien en cas d'acomiadament. Més endavant potser convindrà ampliar la llista de casos d'exemplaritat tan discutible com aquesta.

J. Mª Peláez, president de l'Organització Professional d'Inspectors d'Hisenda de l'Estat.

invocat la prescripció (p. ex. Aguiar), però el que és evident és que tots ells són causa de vergonya per a l'ATE de l'administració central i no pas de l'autonòmica. Per tant, a cadascú, el seu.

Tanmateix, a l'abril del 2008, el sindicat dels que passen el rasquet, sobretot a la soferta classe mitjana i als assalariats que no tenen les sofisticades escapatòries legals d'evasió fiscal que es perme-

la situació amb una declaració complementària. Ja que les dades corresponen a l'exercici 2002, tot plegat haurà prescrit el juny del 2008. Un procés penal d'aquesta naturalesa pot durar de 10 a 12 anys i, en conseqüència, diu el sindicat, ningú excepte els que ja tinguin antecedents penals no ingressarà a la presó.

Les coses funcionen així, és a dir,